

ISTEN URALKODÓI TEKINTÉLYE ALATT

Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj. Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti. Felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. Csillapodjál le az Úrban és várjad őt; ne bosszankodjál arra, akinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ. Szűnj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne! Mert az elvetemültek kivágattatnak; de akik az Urat várják, öröklük a földet. Egy kevés idő még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott. A szelídek pedig öröklük a földet, és gyönyörködnek nagy békességben. (Zsolt 37:3-11 Károli ford.)

Annyi mindenről lehetne írni, ennek az igerésznek a kapcsán; lehetne az imádrásról, lehetne az Úrra való várakozás áldásairól, de akár még a harag, a felgerjedés is szóba jöhetne témaként. Én azonban, összefoglalva a következőt szeretném fókuszba helyezni:

„de az alázatos fiak, akik az Urat várják, öröklük a földet.”

Meggyőződése, amikor az ige (bármely ige a Bibliában) örökséget említ, akkor az a fiak hagyaték örökségét jelenti. Hiszen, egyedül a megigazult fiaknak van félretett örökségük. Az itt említett „föld” azoknak az ígéreteknek, kijelentéseknek a rövid összefoglalása, melyeket személyesen kapunk Istentől.

A zsoltáros szerint örökségüket azon szelíd, alázatos emberek fogják birtokolni, akik az Urat csendben, megadással várják. A héber gondolkodásban az, hogy valaki az Urat várja, egyet jelent azzal, hogy reméli az Urat, vagyis teljes mértékben az Isten jelenlétére, igazságszolgáltatására apellál. Ez olyan, akár évekig, évtizedekig tartó folyamat is lehet, mely egy területet céloz meg: betöretlen, netán dacos szívünket.

Nagyon szeretjük azt a részt idézni, ami az Úrban való gyönyörködésre vonatkozik, ám, ez nem a teljesség. Ő azok számára teszi nyilvánvalóvá a megigazultság adta jogokat, akik Bízna Benne, akik remélve Remélik a Személyét.

Alázatok hát magatokat az Istennek uralkodó keze alá, hogy a maga idejében (alkalmas időben) felmagasztaljon majd titeket, Vessétek rá minden gondotokat, mert ő törődik veletek. (1Pét 5:6-7 Csia ford.)

Vesd az Örökkévalóra terhedet, ő majd eltart téged; nem engedi soha tántorogni az igazat (megigazultat)! (Zsolt 55:23 IMIT)

Az igazi, valóságos alázat azt jelenti, hogy a szívünk alászelődül Isten uralkodói tekintélye alá. Ez a tekintély pedig a terheinkre, ügyeinkre, problémáinkra is épp úgy érvényes. Vajon engedjük, hogy Isten uralkodói tekintélye azokra is

kiterjedjen? Mielőtt bármit felelnék magunkban, pontosítsunk; miben mutatkozik meg, vagy kell hogy megmutatkozzon alárendelt mivoltunk? Tulajdonképpen, itt nem egyébről van szó, mint az engedelmességről. Engedelmeskedünk, mindazon kijelentett, és megértett Igének, melyet a Bibliában olvasunk.

Az alázatos fiak nem csak remélik az Urat tehát, hanem engedelmeskednek is Neki. (Ugye ez kissé több mint a köztudatban élő passzív várakozás?) Ő a tekintélyének alávetett fiakat kész felemelni, és felhozni megigazultságuk adta jogokat akár a fényes napvilágot. Nem beszélhetünk nagyobb tekintélyről egy ember életében, mint amennyire az önmagát megalázva engedelmeskedik Isten beszédének. Isten, kizárólag ennek függvényében tudja felemelni az embert.

Azt pedig mindenképp szögezzük le; minden a fiúi identitásunkon áll, illetve bukik. Ezzel az ellenség is tisztában van: ha a hívők krisztusi identitását megcsonkítja, egész szellemi karrierjüket törli derékba. Ha azt negligálja akik, és ami vagyunk Krisztusban, nem fogunk tudni a fiúság adta szabadságban Istenhez, mint gondviselő Atyához közeledni, és bízni abban, hogy Ő ugyanakkor igaz Bíróként fogja, intézi ügyeinket, sorsunkat.

Ti cselédek, teljes félelemmel vessétek magatokat parancsolóitok alá, ne csak a jók és kíméletesek, hanem az álnokok alá is. Mert kedves dolog az, ha valaki az Istentől [felébresztett] lelkiismeretéért igazságtalanul szenved, és úgy visel bánatot. Micsoda dicsőség van abban, ha állhatatosak vagytok ugyan, de vetkezve és arcul veretve? Jót cselekedve és tűrve kell állhatatosságot tanúsítanotok, ezt kegyelemképpen adja az Isten, erre hívtak el titeket. Mert a Felkent is szenvedett értetek, példát hagyva hátra nektek, hogy nyomdokaiban járjatok. Ő vétket nem tett, csalárdságot nem találtak szájában, mikor gyalázták, gyalázást vissza nem mondott, mikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem átadta [ügyét] az igazságosan ítélőnek. (1Pét 2:18-23 Csia ford.)

Ugye, valamennyien vágyunk szellemi karrierre, felemeltetésre végre? A legtöbb ember nem érti azt, hogy a tekintély, az alkalmas időben történő felemelt sors ára az engedelmesség.

Ezért, mindig lesznek olyan Isten által koreografált élethelyzetek, amiket kegyelemből kapunk, és perdöntő szerepet játszanak szívbeli fejlődésünk szempontjából. Isten előtt nagyon-nagyon kedves, ha megigazult hívő igazságtalan helyzetben jót cselekszik, becsületes, és állhatatosan kitart. Bízni az Úrban, kitartóan jót, és jól cselekedni, hűséggel járni, olyan erények, melyeknél nincs nagyobb a világon. S ez hogyan ábrázolódik ki a gyakorlatban? Krisztus indulatát, érzületét, mentalitását közvetítve. Én ezt összefoglalva az Úr intelligenciájának szoktam nevezni. Ő soha nem adta vissza azokat a sértéseket, fájdalmakat, amikkel illették. Szoktuk mondani, amikor visszaadjuk, amit kaptunk, hogy „visszarevolverezünk”. Nos, az Úr Jézus soha nem használta ezt a bizonyos „revolvert” a kommunikációjában. Ügyét, mint terhet, és azzal járó összes atrocitást átadta Istennek, Aki tudjuk jól; kereszthalálát követően fölmagasztalta

Őt. Ez jelenti azt, hogy Krisztushoz hasonlóan alászelídülünk Isten uralkodói tekintélye alá.

Az a lelkület hasson át benneteket, ami Krisztus Jézusban is van.

Megalázta magát, engedelmes lett halálig, és pedig a kereszthalálig.

Ezért Isten is fölmagasztalta Őt. (Filippi 2:5,8,9 Vida ford.)

Adott élethelyzetek, szorongattatások valóságos ugródeszkákká válhatnak. Mikor semmit nem látunk jogainkból, örökségünkből, azokból az ígéreteinkből, csak azt érezzük, hogy egész valónk prés alatt van. Isten azonban szemmel tartja a hűségünket, viszonyulásainkat, kapcsolódásainkat, mentalitásunkat. Mikor remélve reméljük, és várva várjuk az Urat, csendben, mint akik tudják, a reménység soha, egyetlen pillanatra sem hagy cserben, nem okoz megszegyenülést, hiszen az Isten szeretete ki lett öntve, ki lett árasztva a szívünkbe.

Remélve reméltem az Örökkévalót, hozzám hajlott és hallgatta fohászomat; felhozott (felemelt) engem pusztulás verméből, az iszapos sárból, sziklára állította lábamat, megszilárdította lépteimet. És adott szájamba új éneket, dicsérő dalt Istenünknek.... (Zsolt 40:2-4 IMIT)

TERGULICZA ESZTER